

Prædiken til Søndag seksagesima

Mark. 4, 26-32

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Jesus sagde: »Med Guds rige er det ligesom med en mand, der har tilsået jorden; han sover og står op, nat og dag, og kornet spirer og vokser, uden at han ved hvordan. Af sig selv giver jorden afgrøde, først strå, så aks, så fuld kerne i akset. Men når kornet er modent, går han straks i gang med seglen, for høsten er inde.« Og han sagde: »Hvad skal vi sammenligne Guds rige med? Hvilken lignelse skal vi bruge om det? Det er ligesom et sennepsfrø: Når det kommer i jorden, er det mindre end alle andre frø på jorden, men når det er sået, vokser det op og bliver større end alle andre planter og får store grene, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge.« Markusevangeliet 4,26-32

I James Rebanks bog ”Vores fælles arv” fortæller han sådan her om sin farfar: ”Min farfar gik sjældent i kirke, og han syntes, at præsten var en idiot, men han sagde ting som: ”Det må du hellere bede til”, når jeg spurgte ham, om den byg, han havde sået, mon ville vokse. At plante en afgrøde var en troshandling. I en meget virkelig forstand kunne det hele ende i fiasko.”

Normalt ville vi vel forbinde en troshandling med noget af det, der foregår i kirken. Med dåben, med bønnerne, med altergangen eller med velsignelsen. Måske kalder næstekærlighed også på ordet troshandling. Altså at man på en eller anden måde gør noget godt for andre. Men er at plante en afgrøde en troshandling, som det var for farfaren? Evangeliet her tyder noget på, at James’ farfar har fuldstændigt ret. At plante en afgrøde er en troshandling.

Måske er det, fordi der ikke er så mange af os, der stadig har en umiddelbar, tæt tilknytning til at dyrke jorden, at det her med at man må overlade resultatet til en tillid, en tro kan virke som naivt eller som en dårlig undskyldning for en fejlslagen høst. Måske er det, fordi vi i høj grad har vænnet os til at være i kontrol og tage ansvar på os og bebrejde os selv, hvis vi på en eller anden måde mislykkes. Det her med at overlade

væksten til Gud kan forekomme os fremmed.

Og ikke desto mindre er det det, vi gør. Dengang for generationer siden, hvor en mand kunne kigge ud over den tilsæede mark og lige præcis i dag, hvor vi ser i de klare øjne på dåbsbarnet. Der er ikke nogen, der ved, hvilket frø, der er blevet plantet i sådan et barn. Og selvom jeg er sikker på, at han vil få støtte og hjælp fra jer, der er omkring ham, så kan I heller ikke garantere, at når han sover præcist så meget eller får de rigtige vitaminer, at han så husker på at hjælpe til, hvor han kan. Og at han, når han får tøj på efter årstiden og får lært tabellerne, at han så helt automatisk får en let gang på jorden.

Ingen af os ved det, og ingen af os kan planlægge os ud af det. Også vi er overladt til troens handling. Til dåben, til bønner og til eftertanken og tilliden. Og det nytter ikke at ville springe over den tidens gang, der skal til. Vi kan ikke presse hverken os selv eller det lille barn eller kornmarken, for den sags skyld, til at være den kæmpestore udfoldede sennepsplante lige fra begyndelsen. Vi har brug for tid til at vokse og til at folde os ud.

Og det har Gudsriget så også. For Gudsriget er for os som en mand, der sår sin mark. Kornet spirer og gror, og ingen ved helt hvordan. Måske kan vi bruge det billede til at fortælle os selv, at også for os sker der hver eneste dag små og store forandringer, som er med til at få os til at gro og blive de mennesker, vi skal være for Gud. Og vi opdager det ikke. Ikke før til aller sidst.

Det kan være svært at acceptere i vores rationelle, hurtige, logiske tilværelse. Det moderne menneske vil bare helst selv bestemme det hele. Gerne tage både ansvaret, be-

lønningen og straffen. Vi får som fortjent. Derfor rammer det os så hårdt, når tilværelsen viser sig at være anderledes.

Det er ikke alt, vi har magt til at gøre noget ved. Kornet på marken gror ikke, fordi vi kommanderer det til det. Barnet sover ikke, fordi vi siger, det skal. I hvert fald ikke hver gang. Troen kommer ikke nødvendigvis af at høre på de idiotiske præster.

Og det gør ondt på et moderne menneske, der bare så gerne vil være Gud. Vi bliver stressede og mangler mening i vores liv. Vi bliver skuffede over tilværelsen og presser os selv og vores medmennesker til at yde mere og mere.

Bare husk, at sennepsplanten blev stor og gav skygge, som himlens fugl kunne bygge reder i, helt uden at maksimere eller optimere sin indsats. Hver eneste dag bliver der plantet nye frø. Nogle af dem har form som små mennesker, der bliver båret til dåb. Nogle af dem bliver kastet ud over en mark. Nogle af frøene blev til høje træer. Nogle af dem bliver til ideer og tanker i ethvert menneske, der har et øjeblik til at lytte efter dem. Lad alle disse frø få tid til at folde sig ud og blive til i Guds rige. Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen

Lene Kjemtrup Christensen
Korup Pastorat

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 403: Denne er dagen, som Herren har gjort

Nr. 448: Fyldt af glæde

Nr. 156: Guds rige lignes ved et frø

Nr. 367: Vi rækker vores hænder frem

Nr. 477: Som korn fra mange marker

Nr. 862: Gå i mørket med lyset (fra "100 salmer")

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk